

[P. N. Petersen (Røje).]

vending, at det ville være ulykkeligt, hvis f. eks. det radikale venste fik afgørende indflydelse. Jeg går ud fra, at den højtærede udenrigsminister mener, at det er hans opfattelse, at det er således, for det behøver jo ikke derfor at være rigtigt. (Udenrigsministeren [Ole Bjørn Kraft]: Absolut rigtigt, man kan ikke udtale andet end sin egen opfattelse). Nej, det er meget rigtigt. Den højtærede udenrigsminister talte jo også om, at han kendte det radikale venstre fra gamle dage, og vi kender også det konservative folkeparti fra gamle dage, også fra trediverne, og den påvirkning, det havde sydfra. Jeg tror ikke, det er nødvendigt at komme ind på en nærmere drøftelse af disse ting, for jeg foretrækker en saglig behandling af det forslag, der foreligger for os. Den højtærede udenrigsminister siger bl. a., at jeg fandt det uhyggeligt, det, vi oplevede nu under disse forhandlinger — i såvel folketinget som her i tinget — om den traktat, som skal ratificeres. Det var ikke det, at jeg fandt selve tilstanden uhyggelig, men jeg fandt, at den politik, som den højtærede udenrigsminister har gjort sig til talsmand for i denne forbindelse, er uhyggelig. Det, jeg her siger, gælder også det ærede medlem hr. Federspiel og tildels også det ærede medlem hr. Ernst Christiansen, der spørger, hvad der er de dybeste livsinteresser for Danmark. Jeg har ved tidligere lejligheder gjort rede for disse synspunkter, og jeg havde tænkt, at vi kunne have undgået at komme ind herpå ved denne lejlighed, for at forhandlingerne kunne fremskyndes. Men jeg vil gerne understrege så stærkt, som det er mig muligt, hvorfor vi oprindeligt indtog den stilling til Atlantpagten, som vi gjorde. Det var ganske simpelt, fordi vi frygtede for den risiko, der følger af den geografiske beliggenhed, Danmark har, af den udstrækning, vort landområde har, og af den omstændighed, at vi ingen naturlige forsvarsmidler har gennem vanskeligt tilgængelige bjergkæder eller vanskeligt terræn i det hele taget. Der er kun 330 km eller deromkring mellem Skagen og Krusaa, og det vil ikke være muligt at foretage et henholdende forsvar. Hvis vi bliver besat, vil der ikke blive tale om at føre et henholdende forsvar — der vil kun blive tale om timer.

Se, det, vi frygter for, er, at der ikke er mere at gøre, hvis ulykken skulle ske, at Danmarks territorium blev besat. Fordi

vi står som medlem af Atlantpagten, har vi afgjort ingen sikkerhed for, at en besættelse af vort territorium kan undgås. Hvis vi vidste det med sikkerhed, var det noget andet. Der er en til vished grænsende sandsynlighed for, at en eventuel hjælp vil komme for sent, og så bliver det sidste værre end det første, så kommer vi fra dynen og i halmen. Det er derfor, vi har været så betænkelige ved at gå ind i en sådan pagt.

Hvis der udbræder krig et eller andet sted indenfor Atlantpagtens område, er vi, selvom det måske er i de franske departementer i Afrika, som medlem af Atlantpagten med i krigen fra første dag. Og når dette er tilfældet, må vi tage følgerne deraf. Men hvis vi ikke er medlem af Atlantpagten, behøver det ikke at være ensbetydende med, at vi derfor bliver udsat for en besættelse.

Det, der efter vor opfattelse er det ulykkeligste af alt, er en besættelse af vort territorium. Vi har jo erfaringerne derfor gennem 5 år. Men der er andre magter, der anvender en kedelig form for besættelse, og som ikke viger tilbage for folkeflytning o. lign. Vi mente, at vi i højere grad ville blive udsat for alle en besættelses ulykker, hvis vi gik ind i Atlantpagten, og det var derfor vi modsatte os det. Dette er også et svar til det ærede medlem hr. Federspiel.

Både det ærede medlem hr. Federspiel og det ærede medlem hr. Ernst Christiansen spurgte mig, hvad jeg mener med, at risikoen bliver større, når Grækenland og Tyrkiet kommer med i Atlantpagten. Jeg kan svare de to herrer, at i så henseende er jeg enig med den højtærede udenrigsminister — jeg skal oplyse de ærede medlemmer om, hvad den højtærede udenrigsminister sagde i sin forelæggelsestale i folketinget, jeg har fortrykket her. Den højtærede udenrigsminister udtalte sp. 50 bl. a.:

„En udvidelse af pagtområdet ville uden automatisk medføre en udvidelse af hvert enkelt Atlantmedlems forpligtelser og risiko. Endelig kunne man jo befrygte, at de to landes optagelse i NATO ville være optakten til at indlemme mere fjernliggende lande i det atlantiske samfund.“ Jeg har altså her — kan de ærede medlemmer høre — en varm tilhænger af min opfattelse i den højtærede udenrigsminister, som også er ganske på det rene med, at det vil betyde en udvidet risiko for det enkelte medlem af Atlantområdet, hvis vi får disse to stater med.

Jeg tror, at jeg i det store og hele har